

Vera Kovač Vitkai, vokalni solista RTV Novi Sad, profesor solo pevanja na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, primadona Srpskog narodnog pozorišta u Novom Sadu, stalni gost operskih kuća u Beogradu i Ljubljani, nastupala je na scenama Italije, Nemačke, Francuske, Egipta, Mađarske, Iraka.

Prvi zvanični nastupi Vere Kovač Vitkai vezuju se za 1951. godinu i Radio Novi Sad, gde peva opersku i operetsku muziku, kamerna dela, ali i starogradske i mađarske narodne pesme. U Operi SNP debitovala je 1964. godine ulogom Kolombine u operi "Pajaci" R. Leonkavala. Gala koncertom 2001. godine, u toj istoj kući, obeležila je pet decenija umetničkog rada. U oblasti muzičke pedagogije, Vera Kovač Vitkai šest godina je radila u Muzičkoj školi „Petar Konjović“ u Bečeju, a od 1992. kao redovni profesor solo pevanja na AUNS. Za svoj pedagoški rad nagrađena je brojim nagradama.

Od 2014. godine u Muzičkoj školi „Isidor Bajić“ u Novom Sadu održava se Međunarodno takmičenje solo pevača „Vera Kovač Vitkai“. Prvo takmičenje okupilo je 35 učesnika, a prošlogodišnje, održano u novembru 2015. godine, 75 mladih operskih nada uzrasta od 1998 do 1983 (pet uzrasnih kategorija za žene i četiri za muškarce). Žiri sastavljen od vrsnih pedagoga, profesora i operskih imena kao što su: Milica Stojadinović, Ljubica Živković, Dunja Simić, Nikola Mijailović, Marčelo Bedoni i Vere Kovač Vitkai kao počasnog člana, za laureata izabrao je studentkinju Univerziteta muzike i vizuelnih umetnosti iz Pečuja – Miu Maleziju, dok je specijalna nagrada za izvođenje Kodaljeve kompozicije otišla u ruke Jovane Gardinovčki iz Zrenjanina.

Kakav utisak je na Vas ostavilo II Takmičenje u solo pevanju?

- Najvažnije da sam osetila ljubav kod male grupe mladih ljudi u ovom velikom svetu, da sa radošću peva i pokazuje sve ono što najviše vole i da uz to snažno oseća muziku. Nisu to savršena znanja, ali uživanje je gledati njihovu volju, želju da pokažu, onako svečano obučeni, šta su do tog trenutka naučili. Oni koji se bave ozbiljnom muzikom nemaju mnogo mogućnosti da nastupaju. Izaći na scenu i samo kazati dobro veče nije jednostavno, a pogotovo tim mladim ljudima koji moraju pred žirijem da pokažu šta znaju. Zato nismo bili strogi kako bi im dali malo volje da nastave sa pevanjem. Na kraju nije ni važno da li je neko od njih dobio nagradu ili ne. Ja sam, na primer, jednom trebala da idem na neko takmičenje, pa su umesto mene poslali nekog drugog koji ništa nije uradio.

Organizaciju ovog događaja upriličili su Udruženje „Flori Art“ Marte i Florjana Balaža, Senka Nedeljković, Agota Vitkai Kučera, László Vitkai, Muzička škola „Isidor Bajić“, generalni pokrovitelj Pokrajinski sekretarijat za kulutru i javno informisanje, uz Grad Novi Sad i „Prometej“ kao sponzore. Ja sam samo na predlog Marte Balaž i Senke Nedeljković, koje su mene kao

nekog ko je na nivou grada dao veliki doprinos u ovoj oblasti, prihvatila da se takmičenje nazove mojim imenom. Smatram da je izuzetno važno da Novi Sad, jedan od tri grada u Srbiji koji ima opersku scenu i neguje solo pevanje na svim obrazovnim nivoima, nema jedno ovakvo takmičenje, za razliku od manjih sredina kao što su Pančevo, Sremska Mitrovica, Ruma, Novi Bečej, koji nemaju muzičke institucije. Za razliku od drugih, ovo takmičenje ima međunarodni karakter jer smo želeli da uključimo i druge zemlje i strane pevače, što nam je i uspelo jer smo lane, osim iz Srbije, imali učesnike iz Italije, Rumunije, Mađarske, Belgije, Holandije, Austrije, Crne Gore. Dobrim delom je za to zaslužan i respektabilan žiri. Članovi žirija su po 14 sati dva dana vredno radili u prostoru dosta skućenom za ovoliki broj takmičara, ali istovremeno je i velika radost što je privuklo toliko ineresovanje.

Ogromno je zadovoljstvo gledati mlade ljude koji sa velikim ushićenjem prilaze muzici, pokušavaju da donesu ono najlepše što su kompozitori napisali. Interesantno ih je posmatrati sa kakavom nervozom očekuju svoj nastup. Ima ih talentovanih i manje talentovanih, ali niko ne zna šta će ko postići, kako će se ostvariti. Za uspeh je pored talenta potreban rad, rad, rad. Među takmičarima je bilo i studenata nekih drugih fakulteta koji vole muziku i ovo rade za svoju dušu. Koliko se period kada ste ulagali u sebe razlikuje od perioda kada ulažete u druge?

- Uvek je bilo: - Ili ste za to ili niste. Na kraju vrlo retko se neko istakne. Pozitivno je što imamo kvantitet, i drago mi je da se još neko u ovim teškim danima bavi i ozbiljnom muzikom i smatram da im treba pomoći. Ne mora svako da bude operiski pevač. Neko od ovih mladih ljudi će se opredeliti za džez, narodnu, horsku ili neku drugu vrstu muzike na sceni ili za sebe. Ne može svako da bude zvezda u operiskom svetu.

I dok sam se bavila pedagogijom kod mladih sam se trudila da im dam znanje, školujem glas i ljude, a na svakom od njih je da odluče kojom će se muzikom baviti. Zadovoljna sam što su svi moji studenti danas zaposleni, neko u horu, neko kao solista, neko kao profesor. Znala sam da budem stroga. Posle jednog koncerta na kojem su očajno pevali, iskrpila sam ih i dve nedelje im nisam držala časove, puštajući ih da raznisle šta će dalje da rade. Jer, na sceni morate da pokažete bar 70% od onoga što možete. Ako to niste u stanju onda niste za scenu. Da li si bolesna ili ne, moraš pokazati ono što umeš, a ako nisi za to sposoban bavi se nečim drugim.

Ni moj put od talenta do dive nije bio pravolinijski. Naime, rođena sam u Beogradu, ali sam rasla u Bečeju, gde sam išla u muzičku školu, klavirski odsek. Imala sam glas velikog raspona, od devete godine pevala operete. Vreme je bilo takvo da sam morala da sačekam da moj brat završi učiteljsku školu da bi me roditelji mogli dalje školovati. Sa sedamaest godina biciklom sam došla na prijemni ispit u 50 km udaljeni Novi Sad, u MŠ „Isidir Bajić“, da bi posle dve godine moj raspon glasa „spao“ na četvrtinu onoga što sam imala ranije. Na završnoj godini srednje škole direktorka me je jednostavno izbacila jer po njoj nije bilo smisla da nastavim da se bavim solo pevanjem. Onda sam otišla u Suboticu, kod prof. Irme Šifliš Ruzman, kod koje sam za svega tri meseca propevala. Ali, samostalno sam radila non stop, slušajući Renatu Tebaldi, Mariju Kalas, a najviše se trudila da oponašam zvuke iz prirode.. Dok sam sve to izgradila završila se i karijera. I nikad ne znate od koga će biti šta. Ja ne znam da će neko i pored divnog glasa biti pevač. Dok sam aktivno pevala nisam znala ni za kafanu, nikada nisam ostala posle predstave, nego uvijena u šal odlazila kući i perslušavala snimak i na taj način se permanentno gradila. Profesionalizam zahteva i disciplinu.

Kakva je po vama klima u Srbiji za ozbiljnu muziku?

- Relativno je mali broj onih koji to vole, a nije ni podržano. Kultura je toliko nisko pala da o tome ne vredi ni govoriti. Dok god nam se na televiziji plasira šund, ne može se govoriti o napretku. Ima radijskih emisija na kojima se može čuti lepa narodna, tamburaška pesme, ali svi

gledaju televiziju. Umesto da negujemo lepo mi afirmišemo šund. Deca u vrtićima pevaju umesto dečjih pesmama vulgarne stvari. Greška se pravi u startu, a kultura dobrim delom zavisi od muzike. Uzdram se u omladinu koja oseća šta je lepo i dobro. Kada u operu organizovano sa nastavnicima dolaze deca, nepogrešivo osećaju dobrog pevača koji biva nagrađen velikim aplauzom – rekla je Vera Kovač Vitkai.